

Žalobce domáhal se na žalované obci placení služebních požitků, tvrdě, že rozhodnutí obecního zastupitelstva, jímž byl podle §u 13 restriktivního zákona přeložen do trvalé výslužby, bylo nezákonným. Námitce nepřípustnosti pořadu práva soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalobce domáhá se žalobou soudního rozhodnutí, že žalovaná obec jest povinna, by mu platila služební požitky jako činně sloužícímu, trvale ustanovenému obecnímu zaměstnanci, a, nabízejí se žalované obci k činné službě, opírá žalobní nárok o právní důvod, že rozhodnutí obecního zastupitelstva, jímž byl podle §u 13. zákona o úsporných opatřeních ve veřejné správě ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. přeložen do trvalé výslužby s příslušným výslužným, — bylo nezákonným a že jest proto neplatným. Není-li sporno, že žalobce byl až do svého přeložení do výslužby trvale ustanoveným obecním zřízencem, jde tu nepochybně o sporný nárok, který vzešel ze žalobcova služebního poměru a takové spory byly §em 24 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 z roku 1920 sb. z. a n. odkázány k rozhodnutí soudům. Předpis tento nebyl změněn ani dotčen ustanovením §u 15 (4) zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n., poněvadž tento upravuje závazně příslušnost správních úřadů jen pro řízení při provádění úsporných opatření u státních zaměstnanců (viz nadpis dílu I. zákona »Státní zaměstnanci« a § 22 zákona). Veřejnoprávní korporace (země, župy, okresy a obce), byly však toliko zmocněny, by provedly úsporné opatření u svých zaměstnanců podle obdoby tohoto zákona. Nelze proto ve sporech z úsporných opatření u zaměstnanců těchto veřejnoprávních korporací dovolávat se ustanovení §u 15 (4) zákona čís. 286 z roku 1924, platícího jen pro státní zaměstnance, a zůstal tudíž pro spory obecních zřízenců s obcemi ze služebního poměru v platnosti předpis §u 24 zákona čís. 16 z roku 1920, jímž bylo řešení takových sporů výslovně vyhrazeno pořadu soudnímu a zákonodárce měl pro to podstatné důvody, by se uchýlil od kompetenčních předpisů, platících pro spory obecních úředníků ze služebních poměrů (§ 40 zákona ze dne 29. května 1908, čís. 35 z. zák.), jak z důvodové zprávy k zákonu čís. 16 z roku 1920 lze seznati.

Čís. 6831.

Na vkladní list o spořitelním vkladu, nacházejícím se v soudní úschově, lze vésti exekuci jen podle §u 325 ex. ř. a dvorního dekretu ze dne 22. března 1784, čís. 266 písm. e) sb. z. s. tím způsobem, že se kromě vyrozumění dlužníka podle §u 294, první odstavec, ex. ř. doručí záповěď jak schovacímu (bernímu) úřadu tak i soudu jakožto úřadu poukazujícímu.

(Rozh. ze dne 24. února 1927, R I 92/27.)

Vymáhající věřitel navrhl zabavení pohledávky, příslušející dlužníku proti spořitelně města R. z vkladního listu, záповědí poddlužníku, by dlužníku neplatil k zapravení zabavené pohledávky, a zákazem dlužníku nakládati jakkoli se zabavenou pohledávkou. Soud prvního stoli ce exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jak z obsahu exekučního návrhu na jevo vychází, jde o zabavení pohledávky příslušející straně povinné proti poddlužníku Obecní spořitelně města R. z vkladního listu, znějícího na jméno, »Exekuční podstata firmy J.« a 101.000 Kč, který jest v úschově berního úřadu v R., jakožto soudního schovacího úřadu. Strana vymáhající návrhla zabavení pohledávky z tohoto vkladu záповědí poddlužníku Obecní spořitelně města R., by straně povinné neplatila k zapravení zabavené pohledávky, a zákazem straně povinné jakkoli nakládati s pohledávkou zabavenou. Prvý soud tento způsob exekuce povolil, leč neprávem. Jde o zabavení soudního deposita. To provádí se podle §u 325 ex. ř. a násl. a dvor. dekretu ze dne 22. března 1784 čís. 266 písm. e) sb. z. s. v ten způsob, že vydá se jak bernímu jako schovacímu úřadu, tak i soudu, jemuž přísluší dispocice s dotyčnou podstatou, zákaz vydati uložené cenné papíry, pokud exekuce na ně se vede, straně povinné, a jest zabavení pokládati za vykonané doručením záповědí vydání deposita soudu, který jest povolán k tomu, by dával poukazy k výplatě. (Vide k tomu knihu formulářů k ex. ř. čís. 291 str. 329.). Jest tedy návrh vymáhající strany na zabavení tohoto spořitelního vkladu jako obyčejné pohledávky a usnesení povolující, jemu vyhovující, pochybeným. Návrh ten byl by však pochybeným i tenkrát, kdyby nešlo o soudní depositum, nýbrž pouze o pohledávky z vkladní knížky spořitelny, v držení třetí osoby se nalézající, neboť pak by muselo zabavení býti navrženo a povoleno ve smyslu §u 296 ex. ř. příkazem výkonnému orgánu, by tento vkladní list za současného sepsání zájemního protokolu odebral a k soudu nebo v soudní kanceláři složil. Ostatně vkladní list zní na jméno »Exekuční podstata firmy J.« a strana vymáhající ani netvrdí, tím méně prokazuje, že majetek na jméno »Exekuční podstata firmy J.« složený jest majetkem strany povinné. Naopak tvrdí strana povinná, že hotovost 101.000 Kč složila na řečený vkladní list za účelem uspokojení svých věřitelů, kteří proti ní vedli exekuce, by docílila odložení dražby ustanovené na den 17. listopadu 1926. Otázkou vlastnictví vkladu netřeba se však soudu rekursnímu zabývati, když návrh exekuční již v oněch směrech jest pochybeným. a bylo by věci soudu exekučního na otázku tu při dalším provádění exekuce vzítí patřičný zřetel.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vymáhající strana navrhla exekuci podle §u 294 ex. ř. zabavením vkladu dlužníkovu u obecní spořitelny města R. z vkladního listu a vydáním záповědí dlužníkovi a spořitelně jako poddlužníkovi. To však bylo pochybeno. Sama vymáhající věřitelka uvedla v žádosti, že pohledávka strany povinné spočívá ve vkladu u jmenované spořitelny na vkladní list, jenž jest v úschově berního úřadu v R., jakožto soudního schovacího

úřadu. Zabavení ve smyslu Šu 325 ex. ř. stane se ovšem podle předpisů Šu 294—298 ex. ř., na něž se tam poukazuje. Ale, poněvadž vkladní list o spořitelním vkladu, na něž by ovšem jinak bylo možno vésti exekuci jen dle Šu 296 ex. ř., jest v soudní úschově, jest přípustna jen exekuce ve smyslu Šu 325 ex. ř. a dvorního dekretu ze dne 22. března 1784 č. 266 lit. e) sb. z. s. tím způsobem, že kromě vyrozumění dlužníka podle Šu 294 první odstavec ex. ř. se doručí záповěď jak schovacímu (bernímu) úřadu, tak i soudu jakožto úřadu poukazujícímu (§ 295 první odstavec ex. ř.) a proto výkon zabavení nastává doručením záповědi soudu jakožto úřadu, jemuž náleží právo nakládati podstatou.

Čís. 6832.

**Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).
O nároku dřívějšího nájemníka na opětne pronajetí místností jest rozhodovati v řízení sporném.**

(Rozh. ze dne 24. února 1927, R I 102/27.)

V žalobě, podané u okresního soudu, uplatnil žalobce oba nároky, které § 1 (3) zákona o ochraně náj. ze dne 26. března 1925 čís. 48 sb. z. a n. vypovězenému nájemníkovi vyhrazuje, totiž 1. nárok, by mu žalovaný znova pronajal místnosti, jichž výповěď si z důvodů Šu 1 (2) čís. 10 a 12 zák. o ochr. náj. vymohl a jichž prý nepoužil k účelu, pro který výповěď byla povolena, 2. nárok na náhradu škody 26.500 Kč. První soud vyhověl námitce nepřípustnosti pořadu práva ve příčině nároku čís. 1, pokládaje za to, že o tomto nároku jest rozhodovati v řízení mimosporném; naproti tomu nevyhověl námitce věcné nepřípustnosti ve příčině nároku čís. 2, odvolávaje se na předpis Šu 49 čís. 5 j. n. Rekursní soud na rekurs žalobce do usnesení k čís. 1. a na rekurs žalovaného do usnesení k čís. 2., změnil usnesení prvního soudu a rozhodl právě opačně, nevyhověl námitce nepřípustnosti pořadu práva k čís. 1., nařídil prvnímu soudu, by v tomto směru o žalobě dále jednal, a vyhověl námitce věcné nepřípustnosti k čís. 2. a odmítl v tomto směru žalobu. Toto usnesení k čís. 2. zůstalo žalobcem nenapadeno, takže jest již pravoplatně rozhodnuto, že dovolaný okresní soud pro nárok na náhradu škody 26.500 Kč věcně příslušným není. Naproti tomu podal však žalovaný dovolací rekurs do usnesení rekursního soudu k čís. 1., pokud jím byl uznán pořad práva za přípustný. Pro nárok čís. 1. nebyla nepřípustnost okresního soudu — předpokládaje, že by byl vůbec pořad práva přípustný — ani namítána.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde již jen o otázku, zda o nároku dřívějšího nájemníka na opětne pronajmutí místností jest rozhodovati v řízení mimosporném či sporném. Dovolací soud plně souhlasí se soudem rekursním, že jest přípustna jen cesta sporu. Nutno vycházeti ze zásady Šu 1 nesp. říz. ze dne